

OPEN ACCESS

Manuscript ID:
TAM-11012026-11258

Volume: 11

Issue: 1

Month: July

Year: 2026

P-ISSN: 2454-3993

E-ISSN: 2582-2810

Received: 24.03.2026

Accepted: 25.05.2026

Published: 01.07.2026

Citation:

Vasuki, R., & Iqbal,
K. (2026). The Wing
& Clipping Education
System and Diya's
Recovery. *Shanlax
International Journal of
Tamil Research*, 11(1),
84–89.

DOI:

[https://doi.org/10.34293/
tamil.v11i1.11258](https://doi.org/10.34293/tamil.v11i1.11258)

*Corresponding Author:
vasukikaruppaiah74@
gmail.com

This work is licensed
under a Creative
Commons Attribution-
ShareAlike 4.0
International License

The Wing & Clipping Education System and Diya's Recovery

R. Vasuki

Ph.D. Research Scholar (Part-Time)

Department of Post-Graduate Studies and Research in Tamil

Jamal Mohamed College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University)

 <http://orcid.org/0009-0003-5993-4318>

K. Iqbal

Associate Professor, Department of Post-Graduate Studies and Research in Tamil

Jamal Mohamed College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University)

Abstract

This article is based on the novel “Diya”, subtly authored in Malayalam by P.V. Sukumaran and neatly translated by YU.Ma Vasuki, a prominent figure in the Tamil literary world. This book, which won the prestigious Kerala State Award for Children’s Literature in 2016, focuses on the early school experiences of a young girl named Diya and captures the challenges prevalent in the contemporary education system.

Having completed her kindergarten years (LKG and UKG) with great joy and playfulness without any pressure, Diya faces bitter circumstances during her entry into the first grade, which leads her to develop a deep resentment toward school. In particular, many private educational institutions operating today tend to disregard children’s emotions, even considering speaking in their mother tongue a grave offense.

Despite the provision of formal and quality education in government schools, parents often gravitate toward private schools, spending large sums of money for the sake of social status and superficial prestige. Such an educational environment, filled with rigors and restrictions, stifles children’s natural imagination and gifts them with unnecessary stress and fear. The story details how Diya, from that critical state of distress, returns to her former self through the love and guidance of a government school teacher who approached her as a fellow human being. Diya is not just a character; she is a mirror reflecting today’s educational landscape. Through her, we witness the true and sometimes cruel face of the modern education system.

Keywords: *Educational System Challenges, Language Imposition, Mother Tongue Education, Psychological Impact, Inferiority Complex, Teacher & Student Relationship.*

References

1. Diya, Page 9
2. Ibid, Page 15
3. Ibid, Page 53
4. Ibid, Page 61
5. Ibid, Page 63
6. Ibid, Page 63
7. Ibid, Page 64
8. Ibid, Page 65
9. Ibid, Page 70

சிறுகுகளை ஒடிக்கும் கல்விமுறையும் தியாவின் மீட்சியும்

ரெ. வாசுகி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதிநேரம்)
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை
ஐமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது)

க. இக்பால்

இணைப் பேராசிரியர், முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத்துறை
ஐமால் முகமது கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது)

ஆய்வுச் சுருக்கம்

பி.வி. சுகுமாரன் மலையாள மொழியில் எழுதிய யூமா வாசுகியால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட 'தியா' என்னும் நாவலைத் தழுவி இக்கட்டுரை அமைகிறது. இந்த நூல், தியா என்கிற ஒரு சிறுமியின் மழலைப் பருவப் பள்ளி அனுபவங்களை மையமாக வைத்து, தற்காலக் கல்வி முறையில் நிலவும் சவால்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. மழலையர் கல்வியான எல்.கே.ஜி மற்றும் யு.கே.ஜி வகுப்புகளை எந்தவித நெருக்கடியும் இன்றி மகிழ்ச்சியோடும் விளையாட்டுத் தனத்தோடும் கடந்து வந்த தியா, தனது முதல் வகுப்பில் எதிர்கொண்ட கசப்பான சூழல்கள் அவளைப் பள்ளியின் மீதே வெறுப்பு கொள்ளச் செய்கின்றன. குறிப்பாக, இன்றைய கால கட்டத்தில் இயங்கும் பல தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள், குழந்தைகளின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காமல், அவர்களின் தாய்மொழியில் பேசுவதைக்கூட பெரும் குற்றமாகக் கருதும் போக்கைக் கொண்டுள்ளன. தியா இக்கட்டான நெருக்கடி நிலையில் இருந்து, ஒரு சக மனிதனாக அவளை அணுகிய அரசுப்பள்ளி ஆசிரியரின் அன்பாலும் வழிகாட்டுதலாலும் எப்படி மீண்டும் தன் பழைய நிலைக்குத் திரும்புகிறாள் என்பதை விரிவாக விவரிக்கிறது. தியா நாவல் வழியாக இன்றையக் கல்வி முறையின் கொடூரமான முகத்தைக் காணமுடிகிறது.

முதன்மையச் சொற்கள்: கல்வி முறைச் சவால்கள், மொழித் திணிப்பு, தாய்மொழிக் கல்வி, உளவியல் பாதிப்பு, தாழ்வு மனப்பான்மை, ஆசிரியர் - மாணவர் உறவு, பி. வி. சுகுமாரன், யூமா வாசுகி, நாவல், திறனாய்வு

முன்னுரை

மனித வாழ்வின் உன்னதமான மற்றும் இனிமையான பருவம் என்றால் அது குழந்தைப் பருவம்தான்; அந்தப் பருவத்தில் சுதந்திரத்திற்கு மட்டுமே இடமுண்டு, அங்கு எந்தவிதமான அடிமைத்தனத்திற்கும் அதிகாரம் செலுத்துவதற்கும் வாய்ப்பிருக்கக் கூடாது. சொல்லப்போனால், உலகத்தைப் பார்க்கும் பார்வையில் பெரியவர்களைக் காட்டிலும் குழந்தைகள் அதீத கற்பனைத்

திறனும், கூர்மையான அறிவாற்றலும், எதையும் எளிதில் உள்வாங்கும் தன்மையும் கொண்டவர்கள். கல்வியாளர் மரிய மாண்டிசோரி கூறியதுபோல, முன்பருவக் கல்வி என்பது நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்கான முதன்மையான திறவுகோல் ஆகும். குழந்தைகளின் அக உலகத்தையும் அவர்களின் தேவைகளையும் புரிந்து கொண்டு செயல்படுவது ஒவ்வொரு சமூகத்தின் கடமையாகும். அத்தகைய

அற்புதமான மற்றும் மென்மையான உணர்வுகளைக்கொண்ட சிறுமியின் பள்ளிப் பருவத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களையும், அவள் சந்தித்த சவால்களையும் இக்கதை விரிவாக எடுத்துரைக்கிறது. தியா தனது முதல் வகுப்பில் அடியெடுத்து வைத்தபோது அங்கு நிலவிய இறுக்கமான சூழலால் சந்தித்த வலிகள், அவமானங்கள், நிறைவேறாத ஆசைகளையும் மற்றும் அவளது பிஞ்சு மனதிற்குள் நடந்த போராட்டங்களையும் நாவலாசிரியர் பதிவாக்கியுள்ளார்

பள்ளியின் பயமும் தியாவின் உறக்கமும்

கோடை விடுமுறை முடிந்து, மீண்டும் பள்ளி தொடங்குவதற்கு முந்தைய இரவு தியாவிற்கு மிகுந்த பதற்றமாக இருந்தது, அவளால் உறங்கவே முடியவில்லை. மறுநாள் காலையில் புதிய வகுப்பிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளது உறக்கத்தைப் பறித்திருந்தது. அங்கு தன்னைச் சந்திக்கக் காத்திருக்கும் புதிய வகுப்பு ஆசிரியர் யார்? அவர் அன்பாக இருப்பாரா அல்லது கோபக்காரராக இருப்பாரா? நடத்தப்படும் பாடங்கள் தனக்குப் புரியுமா? தெரியாமல் ஏதேனும் தவறு செய்துவிட்டா மற்றவர்கள் முன்னிலையில் தண்டிப்பார்களோ? போன்ற ஓராயிரம் கேள்விகள் அவளது மழலை மனதைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. எல்.கே.ஜியிலும், யு.கே.ஜியிலும் இருந்ததைப் போலத் தன்னைக் காயப் படுத்தாமல், அன்பாகப் பேசி அரவணைக்கும் ஆசிரியர்கள் ஒன்றாம் வகுப்பிலும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதான் தியாவின் ஆசை கலந்த பெரும் பிரார்த்தனையா இருந்தது.¹ மொழி கற்பதிலும் புதிய சொற்களைப் பயன்படுத்துவதிலும் தியா பிறவியிலேயே தனித்திறன் கொண்டிருந்தாலும், வகுப்பறையில் யாராவது தன்னைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேலி செய்தாலோ அல்லது அவமானப் படுத்தினாலோ அவளுக்கு அது கொஞ்சமும் பிடிக்காது. தனது பழைய தோழிகளை

மீண்டும் சந்திக்கும் ஆவல் ஒருபுறம் அவளுக்குள் இருந்தாலும், வகுப்புத் தலைவியாக (Class Leader) தனக்குப் பிடிக்காத அமலா என்கிற மாணவி வந்துவிடுவாளோ என்ற அச்சம் அவளது மனதின் ஒரு மூலையில் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

காயத்ரி மிஸ்: ஓர் இனிய நினைவு

புதிய வகுப்பிற்குச் சென்ற பின்பும், தியா தனது பழைய ஆசிரியையான காயத்ரி மிஸ்ஸை மட்டும் மறக்கவே இல்லை; அவரையே இப்போதும் அதிகம் விரும்பினாள். காயத்ரி மிஸ்ஸைப் பற்றிய நினைவுகள் வரும்போதெல்லாம், தியாவின் மனதில் அந்தப் பழைய வகுப்பில் கழித்த அழகான தருணங்களும், அவர் தன்னிடம் காட்டிய தாயுள்ளம் கொண்ட அன்பும் ஒரு நீரோடை போல நிழலாடிச் சென்றன.² காயத்ரி மிஸ் மாணவர்களிடம் ஒருபோதும் கோபப்படமாட்டார், மாறாகப் பொறுமையோடும் அன்போடும் பாடங்களை நடத்துவார்.

தியா எதையேனும் சிறப்பாகச் செய்து விட்டால், அவளை மனதாரப் பாராட்டி “கெட்டிக்காரி” என்று அவர் கூறுவது அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தரும். அத்தகைய அன்பான சூழலையே தியா அதிகம் எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் அவளது பெற்றோரோ அவளது உணர்வுகளை விடவும், எதிர்காலத்தில் அவளை ஒரு உயர்ந்த பொறியாளராக ஆக்க வேண்டும் என்ற கனவில் மட்டுமே குறியாக இருந்தனர்.

கசப்பான அனுபவங்களும் கவலையும்

தியாவைப் பொறுத்தவரை, பள்ளி என்பது மகிழ்ச்சியான இடமாக இல்லாமல் கோபத்தையும் துயரத்தையும் இடமாக மாறியிருந்தது. ஒருமுறை பள்ளிக்குச் செல்லும்போது ஆட்டோவில் கை நீட்டிச் சென்றதால் ஏற்பட்ட விபத்தில் தியாவிற்குப் பலத்த காயம் ஏற்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில்

மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த போது, பெற்றோர் காட்டிய அக்கறையும் அன்பான கவனிப்பும் அவளுக்குப் பெரிதும் பிடித்திருந்தன; அந்த ஒருதுளி அன்பிற்காகவே அவள் எப்போதும் ஏங்கினாள். ஆனால் மீண்டும் உடல்நலம் தேறிப் பள்ளிக்குத் திரும்பிய பின், அங்கு நிலவிய கட்டுப் பாடுகளால் படிப்பின் மீதான ஆர்வம் அவளுக்கு மெல்ல மெல்லக் குறையத் தொடங்கியது. அவளது துயரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள வீட்டில் இடமில்லாமல் போனது; அவளது அம்மா எப்போதும் வீட்டின் வேலைகளிலும் தொலைக்காட்சியிலும் மூழ்கியிருந்தது தியாவிற்கு வருத்தத்தையும் தனிமையையும் தந்தது.

மொழிச் சூமையால் நேர்ந்த அவமானம்

முதலாம் வகுப்பிற்குச் சென்றபோது தியாவிற்கும் அவளது உயிர்த்தோழியான ஆதிராவிற்கும் பெரும் ஏமாற்றம் காத்திருந்தது; இருவரும் தனித்தனி வகுப்புகளில் பிரிக்கப் பட்டனர். புதிய வகுப்பில் ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் ஆங்கில மொழியிலேயே பேசியதால், மலையாளம் பேசத் தெரிந்த தியாவிற்கு எதைக் கூறுகிறார்கள் என்பதே புரியாமல் போனது. நாளை முதல் அனைவரும் ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே உரையாட வேண்டும் என்றும், தெரியாமல் கூட யாராவது தனது தாய்மொழியான மலையாளத்தைப் பயன்படுத்தினால் அவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்படும் என்றும் ஆசிரியர் மிரட்டுவது போல எச்சரித்தார்.³ பாடத்தில் ஏதேனும் சந்தேகம் கேட்டால் ஆசிரியர் கடுமையாகத் திட்டுவார் என்ற பயத்தினால், தியா எதைப் பற்றியும் கேட்காமல் வகுப்பில் ஒரு சிலையைப் போல அமைதியானாள்.

இவளுக்கு எப்போதும் சந்தேகம்தான். சொல்லிக்கொடுக்கும்போது கவனிக்காமல் வேறு எங்காவது பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள்.⁴

என்று எல்லோர் முன்னிலையிலும் அவளைக் குறிவைத்துச் சாடியது, அந்தப் பிஞ்சுவயதிலேயே அவளது சுயமரியாதையைக் கடுமையாகப் பாதித்தது.

உனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உன் தலைக்குள் என்ன களிமண்ணா இருக்கிறது? நீ ஒரு மரமண்டை தான்.⁵

ஆசிரியரின் இத்தகைய வன்மையான சொற்கள் அவளது மென்மையான மனதை ஆழமாகப் பாதித்துக் காயப்படுத்தின. ஆசிரியர் சொன்னதை உண்மை என நம்பிய தியா, தான் உண்மையிலேயே எதற்கும் உதவாத ஒரு “மரமண்டை” தான் என்று தனக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.⁶ இத்தகைய தாழ்வு மனப்பான்மையால் அவள் இயல்பாகச் சிரிப்பதையும், சக மாணவர்களுடன் விளையாடுவதையும் காலப்போக்கில் முற்றிலுமாக மறந்துபோனாள்.⁷

வலியும் விடுமுறை வேண்டதிலும்

ஒவ்வொரு நாள் காலையில் எழும்போதும் பள்ளிக்குச் செல்ல நேரிடுமே என்ற கவலை அவளை வாட்டியது; அதனால் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் இருக்கத் தியா பல்வேறு வழிகளில் கடவுளிடம் வேண்டினாள். நாளை ஏதாவது ஒரு காரணத்திற்காகப் பள்ளிக்கூடம் இயங்கக் கூடாது என்றும், பாடம் நடத்தும் அந்த ஆசிரியர் பள்ளிக்கு வரக்கூடாது என்றும், அல்லது தனக்கு ஏதாவது காய்ச்சல் வந்து படுக்கையில் விழுந்து விடமாட்டோமா என்றும் அவள் மழலை மனதுடன் உருகி வேண்டிக் கொண்டாள்.⁸ பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டிய நாட்கள் நெருங்கும்போது, அவளுக்குத் தானாகவே கடுமையான தலைவலியும் வயிற்றுவலியும் வந்தன. ஆனால் இதை ஒரு சாக்காகச் சொல்கிறாள் என்று தவறாகப் புரிந்துகொண்ட பெற்றோர், அவளைக் கட்டாயப்படுத்திப் பள்ளிக்கு அனுப்பியதுடன் அடியும் வசவும் கொடுத்தனர்.

என்னால் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக முடியாது¹ என்றும், அங்கு ஆசிரியர்கள் தன்னைத் தேவையில்லாமல் மற்றவர்கள் முன் கேலி செய்கிறார்கள் என்றும் கூறி அவள் தன் தாயிடம் அழுது புலம்பினாள். தியாவின் இந்த அமைதியையும் அவளது மனப் போராட்டத்தையும் புரிந்துகொள்ளாத அவளது தந்தை, தான் வறுமையிலும் சிரமப்பட்டுப் பெரும் பணம் செலவழித்து ஒரு பெரிய பள்ளியில் சேர்த்திருப்பதை எண்ணி அவளைப் பார்த்துப் புலம்பினார்.

அரசுப் பள்ளியில் புதிய விடியல்

தன் மகளின் மனநிலை மோசமடைந்து வருவதையும், அவள் மௌனமாகிக் கொண்டே இருப்பதையும் ஒரு கட்டத்தில் உணர்ந்த தியாவின் பெற்றோர், அவளை அங்கிருந்து மாற்றி ராஜு சார் என்கிற ஆசிரியர் பணிபுரியும் அரசுப் பள்ளியில் சேர்க்கத் தீர்மானித்தனர். தொடக்கத்தில் சற்றுத் தயங்கினாலும் ராஜு தியாவின் மனநிலையைத் துல்லியமாகப் புரிந்துகொண்டு, அவளது பயத்தைப் போக்கும் வகையில் நம்பிக்கையூட்டினார். அந்த அரசுப் பள்ளியில் தியாவிற்கு ராஜு சாரே வகுப்பாசிரியராக அமைந்தது அவளுக்குக் கிடைத்த பெரும் வரமாகும். அவர் மாணவர்களை அதிகாரத்தாலோ அல்லது மிரட்டலாலோ பணிய வைக்காமல், மிகுந்த அன்போடு ஒரு நண்பனைப் போல நடத்தினார். அந்தப் புதிய சூழலில் கிடைத்த வரவேற்பால், இனி நான் ஒருபோதும் மரமண்டையாக இருக்க மாட்டேன், ஆர்வத்துடன் பாடங்களைக் கற்று நன்றாகப் படிப்பேன் என்று தியா தனக்குள் உறுதியான முடிவை எடுத்தாள்.

ராஜு சார்: கனவு ஆசிரியர்

ராஜு சார் மற்ற ஆசிரியர்களைப் போலப் பாடங்களைச் சுமையாக மாணவர்களின் தலையில் ஏற்றாமல், சுவாரசியமான கதைகள் செயல்பாடுகள் வழியாகக்

கற்பிக்கும் முறையைக் கையாண்டார். அவரது இந்த அன்பான அணுகுமுறையும் ஊக்கமும், முடங்கிக் கிடந்த தியாவை மீண்டும் அழகான வண்ணத்துப்பூச்சியாக மலரச் செய்தது. தியா இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் எப்படி இவ்வளவு கெட்டிக்காரியாக மாறிவிட்டாள் என்று அவளது தாயே பாராட்டும் அளவிற்கு அவளிடம் மாற்றங்கள் தெரிந்தன. கல்வியின் மீதான ஆர்வம் அதிகரித்ததால், நல்ல பிள்ளையாகவும் வகுப்பிலேயே சிறந்த மாணவியாகவும் திகழ வேண்டும் என்பதில் தியா உறுதியாக இருந்தாள்.

மேடை ஏறிய தன்னம்பிக்கை

பள்ளியில் நடைபெற்ற ஆண்டு விழா கொண்டாட்டத்தில் தியா கதை சொல்லும் நிகழ்விற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள். மேடை ஏறிப் பேசுவதற்குக் கொஞ்சம் தயக்கமும் அச்சமும் கொண்ட தியாவிற்கு, ஆசிரியர் ராஜு சார் தனது கண்களாலேயே ஊக்கமும் தைரியமும் அளித்தார். மேடையில் ஏறி நிற்கும்போது அங்கு அமர்ந்திருக்கும் அனைவரும் தன்னைத்தான் பார்ப்பார்கள், தான் சொல்ல வருவதைச் சரியாகச் சொல்லி முடிப்பேனா என்ற ஒருவித நடுக்கம் அவளுக்குள் இருந்தது. ஆனால் தன் மீது நம்பிக்கை வைத்து ஆசிரியர் கொடுத்த ஊக்கத்தால், இறுதியில் அவள் அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் கதை சொல்லி அங்கிருந்த அனைவரின் பாராட்டுக்களையும் கை தட்டல்களையும் பெற்றாள். இதற்கு முந்தைய பள்ளியில் “எதற்கும் உதவாதவள்” என்றும் “மரமண்டை” என்றும் முத்திரை குத்தப்பட்ட அதே தியா, இன்று தன்னம்பிக்கையுடன் மேடையில் ஜொலிப்பதைக் கண்டு அவளது பெற்றோர் கண்கலங்கிப் பெருமிதம் கொண்டனர்.

முடிவுரை

கல்வி என்பது புத்தகத்தில் உள்ள தகவல்களை மட்டும் மனப்பாடம் செய்து சேகரிப்பதல்ல; அது ஒரு குழந்தைக்கு வாழ்க்கையை எப்படி எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்று கற்றுத் தருவதாகும். அதிகாரமும் மிரட்டலும் இல்லாத வகுப்பறைகளும், குழந்தைகளைத் தன் பிள்ளைகளாகக் கருதி அன்பு காட்டும் ஆசிரியர்களும் இருந்தால் மட்டுமே ஒவ்வொரு குழந்தையின் உள்ளிருக்கும் உண்மையான திறமையும் கற்பனைத் திறனும் வெளிப்படும். தியா என்கிற சிறுமியின் துயரங்கள், வெற்றிகள் வழியாக இக்கதை தற்காலக் கல்வி முறைக்குத் தேவையான உண்மையை உரக்கச் சொல்கிறது.

தொகுப்புரை

- குழந்தைப் பருவம் என்பது கற்பனைத் திறனும் அறிவாற்றலும் நிறைந்த உன்னதமான காலம்; அங்கு அதிகாரத்திற்கும் அடிமைத்தனத்திற்கும் இடமளிக்காமல் அவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதே முறையான கல்வியாகும்.
- இன்றைய பலதனியார்பள்ளிகள் வணிக நோக்கோடும், இயந்திரத்தனமான கட்டுப்பாடுகளுடனும் இயங்குகின்றன; இது குழந்தைகளின் இயல்பான வளர்ச்சியைப் பாதித்து அவர்களுக்கு மன அழுத்தத்தை உருவாக்குகிறது.
- தாய்மொழியில் பேசுவதைத் தடுத்து, புரியாத மொழியில் (ஆங்கிலம்) பேசுவதைக் கட்டாயப்படுத்துவது குழந்தைகளின் புரிதலையும், தங்களை வெளிப்படுத்தும் திறனையும் (Self & expression) சிதைக்கிறது.

- ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை “மரமண்டை” என்பது போன்ற எதிர்மறைச் சொற்களால் வசைபாடுவது, பிஞ்சு மனதில் ஆழமானவடுக்களையும் தாழ்வு மனப்பான்மையையும் ஏற்படுத்தி அவர்களின் தன்னம்பிக்கையைத் தகர்க்கிறது.
- குழந்தைகளின் தனித்திறன் மற்றும் விருப்பங்களை அறியாமல், அவர்களைத் தங்கள் கனவுகளை நிறைவேற்றும் இயந்திரங்களாக (உதாரணமாக பொறியாளர்) மாற்ற நினைப்பது குழந்தைகளின் மகிழ்ச்சியைப் பறிக்கிறது.
- ஒரு நல்ல ஆசிரியர் என்பவர் வெறும் பாடம் நடத்துபவர் மட்டுமல்ல; மாணவர்களின் மௌனத்தைப் புரிந்து கொண்டு, அவர்களிடம் அன்பையும் நம்பிக்கையையும் விதைத்து, அவர்களின் தனித்திறனை வெளிக்கொணரும் வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டும்.
- தியா போன்ற குழந்தைகளுக்குத் தேவைப்படுவது ஆடம்பரமான பள்ளி அல்ல; மாறாகப் பாகுபாடற்ற, அன்பான சூழல் கொண்ட வகுப்பறைகளே என்பதை அவளது அரசுப் பள்ளி மாற்றம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

குறிப்புகள்

1. தியா, பக்கம் 9
2. மேலது ப.எண் 15
3. மேலது ப.எண் 53
4. மேலது ப.எண் 61
5. மேலது ப.எண் 63
6. மேலது ப.எண் 63
7. மேலது ப.எண் 64
8. மேலது ப.எண் 65
9. மேலது ப.எண் 70